

ЕМОЦІЯ + ПРИСТРАСТЬ + ПЕРЕЖИВАННЯ

У Національній опері України поставили оперу «Дон Карлос» Джузеппе Верді

Тригодинна вистава подарувала слухачам віру в те, що оперне мистецтво в нашій країні вийшло на новий виток свого розвитку. Свіжості прочитання твору додає й використання найсучасніших проєкційних технологій, про що розповідає головний режисер театру, режисер-постановник опери Анатолій Солов'яненко.

Олександра ЛОЗЯНА

– Постановку «Дона Карлоса» можна вважати наймасштабнішою за всю історію української незалежності, – зазначає Анатолій Солов'яненко. – У нашій роботі не було місця мінімалізму чи антрепризним вольностям. Але, незважаючи на глибoku історію твору, сучасний театр потребує видовищних спектаклів для вітчизняного глядача. Хочу підкреслити, що своїм першочерговим завданням вважаю створення «живого» театру – тобто театру емоцій, пристрасті й переживання, яскравого драматичного дійства, а не лише точного виконання складних вокальних партій. Сподіваюся, цією виставою ми ставимо крапку у сприйнятті опери як костюмованого концерту.

В оригінальній версії класична опера видатного італійця має п'ять актів і триває чотири години. Київська постановка зроблена в трьох актах. До речі, нині неможливо почути й побачити цей твір у повному форматі на жодній сцені світу.

У день прем'єри публіка стала свідком тріумфального повернення твору в репертуар Національної опери (востаннє тут його ставили 25 років тому). Зовсім по-новому звучав хор, у чому неабияка заслуга молодого хормейстера Богдана Пліша. У виставі задіяно близько 200 артистів. Уразили барвистість і реалістичність «картин» опери, дивовижні за своєю красою й складністю декорації та одяг. Загалом використано 420 костюмів, створених головним художником театру Марією Левитською.

Трупі вдалося передати страшну гнітючу атмосферу католицької Іспанії, де навіть король мав підкорятися монахам-інквізиторам; трагедію людської долі на тлі історичних перипетій; любов, що не мала права на існування через жорсткі соціальні обмеження...

У прем'єрний вечір на сцені блискуче виступили солісти Національної опери: Сергій Пашук (Дон Карлос), Вікторія Ченська (Єлизавета), Геннадій Ващенко (Ді Поза), Анжеліна Швачка (Еболі), Сергій Магера (Філіпп П), Тарас Штонда (Великий Інквізитор), Юрій Аврамчук (Ді Лерма), Олександр Мілев (Монах), Ольга Матушенко (Тібо), Лілія Гревцова (Ангел).

– Постановка «Дона Карлоса» на київській сцені свідчить про наш високий художній рівень, – підкреслює генеральний директор театру Петро Чуприна. – Цей твір називають одним із найскладніших для виконання. Опера є в репертуарі найвідоміших театрів, а тепер до них приєдналася і Національна опера України.

«Хто не знайшов спокою на землі – знайде його на небі!». Цими словами завершується опера «Дон Карлос». Коли відлунали оплески, слухачі знайшли свій спокій у залі: той спокій, що іде одразу за насолодою високим мистецтвом.

Фото з архіву Національної опери.

DON CARLO
G. VERDI